

IBRIS

Tove Alsterdal
Noi știm că îți amintești
Titlul original: *Rovälta*

We know
books

Copyright © Tove Alsterdal 2020
Published by agreement with Ahlander Agency
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2024 pentru această ediție
Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS
Piața Presei Libere nr. 1
e-mail: redactia@crimescenepress.ro
tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43
www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS
Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ALSTERDAL, TOVE

Noi știm că îți amintești / Tove Alsterdal; trad.: Alexandra Florescu.

- București : Crime Scene Press, 2024

ISBN 978-630-6542-62-8

I. Florescu, Alexandra (trad.)

821.113.6

Coperta: CORNELIA MOȚĂIANU
Redactor: HORIA NICOLA URSU
Corectură: RUXANDRA MANUELA ARION
Tehnoredactor: SIMONA PEDA
Bun de tipar: august 2024
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Tove Alsterdal

Noi știm că îți amintești

traducere de Alexandra Florescu

CRIME SCENE PRESS
2024

Tove Alsterdal este jurnalistă, dramaturg, scenaristă și una dintre cele mai renumite autoare de romane de suspans din Suedia. Cunoscută pentru portretele nuanțate pe care le face personajelor sale, Alsterdal se remarcă drept o maestră a genului, abordând în cărțile ei și teme sociale sau istorice. A scris scenariul pentru filmul *Så olika* (2009) al Helenei Bergström și libretul operii *Woman of Cain*, compusă de Fredrik Högberg.

A debutat în 2009, iar în 2014 și 2020 a câștigat premiile pentru Cel mai bun roman suedez de suspans.

În tinerețe a lucrat ca asistentă la spitalul de psihiatrie din Beckomberga, un loc despre care a scris în mai multe romane ale sale.

Umbra munților învăluia pe de-a-ntregul peisajul. Trecu fulgerător pe lângă o benzinărie, apoi pe lângă un șir de copaci. Conducea de mai bine de două sute de kilometri, iar nevoia de-a se ușura devenise insuportabilă. Opri pe marginea drumului și se repezi afară din mașină, printre florile sălbatice. Se întoarse cu fața spre pădure și începu să urineze.

Era ceva aparte cu mirosurile astea. Florile de la marginea șanțului. Roua așezată pe iarbă și ceața care plutea în aerul serii, piciorul cocoșului, neghina și păducelul, toate înalte de aproape un metru. Sau poate era timofitică, ce știa el? Doar recunoștea un miros familiar.

Șoseaua era plină de gropi provocate de îngheț și, foarte curând, drumul începu să fie acoperit complet de pietriș. Putea să o ia la stânga peste aproximativ douăzeci de kilometri ca să ajungă înapoi pe autostradă; nu era un ocol prea mare. Dar peisajul care se deschidea în fața lui era plin de dealuri verzi și văi adânci și avea ceva liniștitor, precum curbele unui corp de femeie moale și cald.

Trecu printre ferme adormite și case abandonate, pe lângă un lac micuț atât de nemișcat încât oglindea perfect pădurea care-l înconjură. Fiecare copac era identic cu cel de alături. Odinioară urcase un munte și văzuse de sus pădurile din Valea Ådalen; atunci i se păruse că se întindeau la infinit.

Nu mai era nici urmă de alte mașini atunci când ajunse la răscrucea de drumuri. Recunoștea clădirea galbenă de lemn din capătul străzii. Dar acum, prin vitrina prăfuită nu se vedeau decât

grămezi de deșeuri de construcții, deși semnul era tot acolo; în acea prăvălie se vânduse odată mâncare. Olof își amintea dulciurile dintr-o sâmbătă, gustul jeleurilor în formă de broască, peștiișorii de lemn dulce¹, ușor sărați. Undeva cotise greșit, iar acum înainta spre inima continentului, dar încă mai putea ajunge la coasta nordică a Stockholmului înainte să se facă dimineață. În plus, la ora aia șeful avea să doarmă; nimeni nu avea să verifice exact câtă benzină consumase. Ce mai contau încă cinci kilometri? Olof putea da vina pe aglomerația în trafic sau pe lucrările de pe drum; toată lumea știa cum sunt drumurile suedeze vara.

În acest moment al anului, acest iunie târziu.

Mirosurile, lumina... Toate îi făceau gura pungă și îi amorțeau picioarele. Tot corpul lui știa ce moment al anului era. După ce se termina trimestrul la școală și plictiseala învăluia totul, veneau cele mai lungi zile, când întreaga lume se înscria într-un alt ritm. Olof și le amintea ca pe un semiîntuneric gri, deși poate era la fel de senin ca acum, ca o noapte de vară nesfârșită, cu miez de noapte palid, când soarele pur și simplu se scufunda dincolo de linia orizontului.

Conducea printre lucruri demult uitate sau la care nu se mai gândise deloc. Și totuși, ele rămăseseră aici tot timpul ăsta. Casa galbenă găzduia mereu vizitatori vara, iar copiilor le era interzis să meargă cu bicicleta pe drumul principal. Fosta școală fusese închisă dinainte de vremea lui; pe câmpuri se înghesuiau caii, care priveau nemișcați spre șosea. Baloții de fân acoperiți cu folie albă de plastic, pe care te puteai cățara ca să te simți regele dealului... Și iată și mesteacănul pe stânga! Opri motorul în dreptul lui. Ce mare crescuse! Avea crengile aplecate, iar vârtejurile de frunze de un verde aprins ascundeau cutiile poștale.

1. Produs dulce specific suedez sub formă de drajeuri. (*n. trad.*)

Știa exact care era: a treia, cea de plastic gri. Din ea se șteea un ziar. Olof coborî din mașină și se duse să verifice numele. Hagström.

Dădu țânțarii la o parte și extrase ziarul local. Mai erau alte două ediții înghesuite sub el, de-asta era pe jumate afară. Reclame la rețele de fibră optică, o factură de la Casa de avocatură Kramfors. Cineva încă mai locuia acolo, primea poșta și ziarele; cineva achita factura de apă, plătea pentru ridicarea gunoiului și alte servicii. Pe Olof îl trecu un fior când citi numele de pe plic. Sven Hagström.

Băgă toate hârtiile la loc în căsuța poștală și se întoarse la mașină. Luă un biscuit cu ciocolată din pungă de pe jos, doar ca să mestece ceva. Trânti o doză de energizant și omorî câțiva țânțari care intraseră odată cu el în mașină. Unul era deja sătul și lăsă o dâră roșie pe scaunul de piele. Olof o șterse cu niște salivă și hârtie igienică, apoi porni încet pe vechiul drum pentru tractoare. Iarba crescută prin el i se prelingea pe bara de protecție, iar mașina tresălta din groapă-n groapă. Dincolo de casa familiei Strinnevki, prin marea de verde, se zărea hambarul lor gri. În josul unui deal, în susul următorului și, când ajunse în vârf, unde se terminau pinii negricioși, natura părea să se deschidă spre râu și dincolo de el. Olof nu îndrăznea să se uite. Casa roșie fulgerase la periferia privirii lui. Se întoarse la capătul drumului și conduse încet înapoi.

Vopseaua de la ferestre se scorojea. Nu se vedea nicio mașină, dar era posibil ca aceasta să fie în garaj. Iarba crescuse înaltă în jurul magaziei de lemne, întreruptă ici-colo de puieti care, curând, aveau să ajungă tufișuri.

Olof nu știa dacă se așteptase să arate altfel: abandonată sau în paragină, sau poate vândută unor străini care se mutaseră acolo.

Dar nu era deloc schimbată.

Parcă în spatele pubelei și opri motorul. Păpădii galbene împânzeau toată peluza. Își amintea ce greu era să le scoți. Trebuia să scape de ele înainte să-și lase semințele ca să le împrăstie vântul. Izbea cu săpăliga până la rădăcini, ca să nu se mai prindă. În amintirea lui avea mâinile atât de mici, se gândi el uitându-se la palma lată de acum, cu care ar fi trebuit să întoarcă deja cheia mașinii.

Soarele se ridica deasupra molizilor și razele lui, reflectate de oglinda retrovizoare, îl orbeau. Închise ochii și și-o imagină în fața lui, sau înăuntrul lui, nu știa bine pe unde era, dar așa o văzuse iar și iar, noapte de noapte, în toți anii ăștia, de câte ori nu adormea imediat, beat mort sau epuizat, pe jumătate mort; așa o văzuse mereu, cum intra în pădure. Ea intra și ieșea din el. Așa de aproape, deloc departe de aici, în jos, spre râu.

Privirea ei când se întoarce pe cărare. Îi zâmbește? I-a făcut cu mâna? Haide, ce mai aștepți, Olof? Chiar lui îi vorbea?

Apoi e înconjurat de voci, mirosul de benzină de la motoretele lor turate, fumul de țigară care ține la distanță țânțarii.

Serios, Olof, practic ești deja în ea. Du-te după ea. Lina nu glumește. Haide, omule, vezi că vrea. Poate e popo? Ești popo, Olof? Ai pupat vreodată o fată sau doar pe mami?

Haide, Olof! N-ai mai făcut-o niciodată, nu? Doar bagă-i mâna sub bluză, fă-o repede, așa trebuie, să le exciți înainte s-aibă timp să se gândească prea mult.

Aude vocile lor în cap când se îndepărtează pe cărare. Fetei îi flutură fusta când merge în fața lui, îi vede cardiganul galben cum se strecoară printre copaci.

Lina.

Brațe moi, catifelate, râsete, iz de urzici, furnicăături pe coapsele lui, nori de țânțari și nenorociții de tăuni, sânge pe brațul ei unde el zdrobise unul, pac! Și râsul ei, Mulțumesc, Olof, eroul meu. Buzele ei chiar acolo, atât de aproape. Își imaginează ce moi trebuie să fie,

ca mușchiul de copaci, umede, cum l-ar înghiți și sufoca. Limba-n gură înainte s-apuce să vorbească, îi aude cum îl întărită. Unele nu vor decât să vorbească toată noaptea, ai grijă că așa ajungi doar un amic. Nu, nu, ia-o de țâțe, strânge-le tare, joacă-te cu ele, le place când le sugi sfârcurile, fă asta și ai dat lovitura, jur, doar nu cumva să eziți, fetele învață toate căcaturile alea cu a zice nu, cu ținutul picioarelor strâns lipite, dar nici nu poți să tragi de ele, trebuie s-o faci în felul lor. Degetele înăuntru, te joci bine cu păsărica și apoi apeși pedala până jos, da?

Deodată, Olof cade cât e de lung printre urzici și o simte peste el.

În mașină nu era pic de aer, doar umiditate și căldură. Trebuia să iasă.

Ghirlande de ceață acopereau valea de jos. Pe partea cealaltă a râului, munții eterni se înălțau în depărtare și coloane de aburi se ridicau dinspre fabrica de hârtie. Era atât de liniște încât auzea frunzele plopilor foșnind într-o boare de vânt atât de discretă încât nici măcar nu o simțea, bâzâitul albinelor trudind la lupini și romanițe. Apoi auzi scâncetul. Demn de milă, ca și cum ar fi venit de la un animal rănit sau nefericit.

Venea din casă. Olof încercă să ajungă la mașină fără să scoată un sunet ca să nu-l simtă câinele, dar era imposibil cu un corp precum al lui; iarba și crenguțele se rupeau sub greutatea lui. Își auzea respirația grea care acoperea bâzâitul insectelor, deci trebuie că o auzea și câinele, care începu să latre nebunește. Urla și zgăria ușa, se arunca înainte. Lătratul lui îi amintea de cel sălbatic al câinilor de vânătoare, care săreau la zăbrelele cuștilor dacă trecea pe lângă ele. Își amintea de câinii de poliție aduși la râu să prindă mirosul Linei și lătratul lor îndepărtat când îi găsiseră lucrurile.

Știa că ar fi trebuit să se urce în mașină repede și să plece înainte ca bătrânul să se trezească și să-și dea seama că era cineva afară. Oare și-ar lua pușca de vânătoare, cea pe care Olof avea voie să o țină, dar cu care nu fusese niciodată suficient de mare

să tragă? În amintire îi venira de-a valma culori și mobile. Scările vopsite cu verde, modelul floral al tapetului, patul lui vechi sub acoperișul inclinat.

Apoi văzu apa, curgând încetișor pe lângă casă. Se spărsese o țeavă? De ce era câinele închis? Olof putea să-l audă, nu era pe holul de la intrare, locul normal pentru un câine de pază, pentru orice câine; lătratul venea mai din spate. Poate din bucătăria din capătul holului? Olof văzu în fața ochilor plăcile de faianță de un albastru pal, dulăpioarele vopsite cu alb, ceva gătindu-se la foc mic pe plită.

Câinele trebuia să fie singur acasă. Nimeni nu putea să doarmă așa adânc.

Îi zbură gândul la piatra rotundă de la colțul casei. Niște păduchi de lemn se împrăștiară când o ridică. Cheia era tot acolo.

Îi tremura mâna atât de tare încât abia reuși să nimerească gaura cheii. Olof nu avea niciun drept să descuie ușa. *Trebuie să știi că refuză orice contact cu tine.*

Mirosul unic al casei și sentimentul că era din nou copil îl loviră ca un pumn în piept. Tabloul bătrânului cu mustață stufoasă care îl privea de sus de pe perete, vreun ministru de acum o sută de ani, acum îi era la nivelul ochilor. Văzu bancheta cu perne pe care se așezau ca să se descalțe, preșurile din zdrențe, pe care le țesea bunica. Abia se mai vedeau sub lucrurile aruncate peste tot, unelte și echipamente printre care cu greu mai rămânea o cărare pe hol, sacoșe pline de conserve și de sticle. Mama lui nu ar fi lăsat vreodată locul ăsta să ajungă în așa hal.

Auzi zgârieturi pe lemn. Olof avusese dreptate: câinele era închis în bucătărie, iar ușa era blocată cu o mătură. Nimeni nu ar trebui să aibă voie să facă așa ceva unui câine, atâta lucru știa și el. Un vârtej de gânduri îi umplea mintea.

Trase mătura și se adăposti după ușă înainte să apese clanța. Ținea strâns în mână mătura, pentru cazul în care avea să aibă

nevoie să se apere de colții câinelui. Acesta o zbughi însă pe lângă el, ca un uragan negru, drept afară. O duhoare teribilă de urină și rahat îl izbi imediat; sârmanul câine făcuse dezastru acolo.

Atunci Olof observă că apa provenea din baie. Ieșea pe sub ușă, udând covoarele din sufragerie și formând râuri și lacuri pe linoleumul maro. Micul indicator de la clanță era alb, iar nu roșu, cum se făcea când era cineva înăuntru. Olof învățase să se închidă acolo cu benzile lui desenate. Era cea mai bună alegere când aveai o soră mai mare enervantă care urla să o lași să intre.

Deschise ușa și apa i se revărsă șuvoi peste pantofi.

În balta de dincolo de ușă pluteau un burete, mizerie, păr, muște moarte. Perdeaua de duș în dungi era trasă, iar Olof simți apa rece îmbibându-i ciorapii când păși înăuntru. Măcar atât putea să facă: să încerce să oprească apa înainte să plece, să nu se distrugă casa. Trase perdeaua.

Era cineva dincolo de ea: un trup strâmb, răsturnat peste un scaun pe care nu-l recunoștea. Olof știa ce avea în fața ochilor, dar nu era capabil să conștientizeze pe deplin. Bătrânul era cel răsturnat acolo, alb complet. În lumina soarelui care intra pe fereastră, pielea părea să îi lucească precum solzii de pește. Avea fâșii de păr ud întinse pe scalp. Olof reuși să mai facă un pas, cât să atingă robinetul și apa se opri din curs.

Nu se auzea niciun sunet în afară de respirația lui grea, bâzâitul muștelor de la geam și ultimele picături de apă. Trupul gol îi atrăgea privirea cu forța unui magnet. Pielea bărbatului părea cumva prea largă, cu pete verzi pe la spate. Olof se prinse de chiuvetă și se aplecă. Nu vedea ochii bărbatului, doar nasul proeminent cu o ridicătură pe mijloc de la o veche lovitură din tinerețe. Îi vedea în schimb penisul, chircit ca un vierme între picioare.

...Și atunci chiuveta se desprinse din perete. Căzu cu un zgomot asurzitor, de parcă întreaga casă se prăbușise, iar Olof își

pierdu echilibrul. Căzu în genunchi, în apă, se lovi la cap de mașina de spălat rufe, apoi alunecă încercând să se ridice.

Târându-se în patru labe, reuși să iasă din baie și se chinui să se ridice.

Afară.

Trânti ușa în urma lui și încuie. Puse cheia înapoi unde o găsisese și se îndreptă spre mașină cât de repede și de normal putea. Porni motorul și dădu în spate, lovind pubela.

O mulțime de bătrâni mor în felul ăsta, se gândi în mașină, cu inima bubuindu-i în piept atât tare încât îi părea că o aude în urechi. Au un atac de cord sau de inimă, se lasă pe spate și mor. Poliției nu-i pasă. Mulți locuiesc singuri și nu-i găsește nimeni, ani de zile. Dar de ce era câinele închis așa?

Olof apăsă frânele. Iată-l, chiar în fața lui, în mijlocul drumului. Încă zece metri și l-ar fi făcut terci pe amărât. Avea gura deschisă, limba îi atârna pe-afară, un flocoș agitat, de un negru strălucitor. Părea a fi produsul unui flirt de pădure, avea capul unui labrador și blana unui terrier, o talie mare și își ținea urechile ridicate atent.

Olof tură motorul. Trebuia să livreze mașina. Frumosul Pontiac, un adevărat chilipir, trebuia să fie parcat în garajul șefului până dimineață, cu cheia ascunsă la locul obișnuit.

Dar câinele nu se mișca. Dacă ar fi claxonat, îl puteau auzi vecinii și ar fi intrat la bănuiești. Așa că se dădu jos, să-l fugărească. Câinele se uita cu ochii mari la el, nemișcat.

– Dă-te din drum, prostănacule! îi strigă, aruncând un băț spre el.

Câinele îl prinse din zbor și se repezi spre Olof, lăsându-i-l la picioare și dând din tot fundul, de parcă totul i se părea o nenorocită de joacă. Olof aruncă bățul cât de departe putu spre pădure,

iar câinele se aruncă în urmărirea lui prin tufele de afine. Tocmai se urca înapoi în mașină când auzi pași pe cărarea din spatele lui.

– Mișto mașină, strigă o voce. Nu-i deloc ceva ce m-aș aștepta să văd pe meleagurile astea.

Olof văzu un bărbat apropiindu-se cu pași repezi, ușori. Purta pantaloni lungi, un tricou polo și pantofi de pânză. Bătu cu palma pe capacul portbagajului de parcă era spinarea unui cal.

– Trans Am de generația a treia, nu?

Olof îngheță, cu un picior în mașină și celălalt afară.

– Aham, din '88, mormăi. Merge la Stockholm, Upplands Bro.

Ce voia să zică era că se grăbea, că trebuia să plece înainte să înceapă traficul de vară; era ajunul Sânzienelor, iar asta însemna cozi din toate direcțiile și auzise deja avertizări despre lucrări de mentenanță și benzi de circulație închise între Hudiksvall și Gävle. Dar cuvintele nu-i ieșeau pe gură. Iar câinele se întorsese cu bățul și acum îl împingea cu nasul lui rece.

– Deci nu e de vânzare?

– Nu e a mea. Eu doar o conduc.

– Cum ai ajuns pe aici?

Bărbatul zâmbea, dar Olof percepea acel *ceva* dincolo de voce și zâmbetul lui. Mereu se ascundea altceva dincolo de vorbele oamenilor.

– A trebuit să mă ușurez.

– Și ai ales drumul ăsta? Iartă-mă, dar am avut niște probleme în trecut, cu hoți care dădeau târcoale cabanelor. Vecinului de mai jos i s-a furat mașina de tuns iarba. Așa că încercăm să fim atenți. La mașini ciudate, lucruri de felul ăsta.

Câinele îi adulmecase mâncarea și acum încerca să intre în mașină printre picioarele lui. Lui Olof îi trecu prin fața ochilor mizeria din bucătărie, cartoanele aruncate pe jos peste tot. Probabil se chinuise să deschidă dulapurile să caute ceva de mâncare. Olof îl prinse de ceafă și câinele începu să mârâie și să se agite.

– E al tău?

– Nu, eu... era în mijlocul drumului.

– Stai puțin, nu e câinele lui Sven Hagström? zise bărbatul și se întoarse să se uite spre casa care se vedea printre copaci. E acasă?

Lui Olof îi rămăsese cuvintele în gât. Adevărul. Apa de la duș care curgea și curgea, pielea palidă care se descompunea sub ochii lui. Cheia de sub piatră. Își drese glasul și se rezemă de portieră.

– Sven e mort, rosti și ceva se schimbă în el, îi înțepeni gâtul, de parcă un nod i se strângea acolo tot mai strâns.

Știa că trebuia să mai spună ceva, pentru că acum bărbatul dădea înapoi, uitându-se atent la numărul de înmatriculare. Olof văzu că-și scoate telefonul.

– Cheia era sub piatră, reuși să zică. Voiam să las câinele afară... doar treceam pe aici.

– Și cine ești? întrebă bărbatul, ținând telefonul spre el.

Olof auzi un clic, apoi altul. Poza mașina sau pe el?

– Sun, să știi... sun eu la poliție.

– E tatăl meu, Sven Hagström.

Bărbatul coborî privirea spre câine, apoi o ridică spre Olof. Părea să încerce să cerceteze dincolo de bărbatul care devenise.

– Olof? Ești Olof Hagström?

– Urma să sun acum, dar...

– Numele meu e Patrik Nydalen, îi spuse bărbatul, dându-se iar câțiva pași înapoi. Nu știu dacă-ți amintești de mine, sunt fiul lui Tryggve și Mejan, de mai sus, spune arătând spre drum, spre o casă aflată dincolo de copaci.

Olof nu o vedea, dar știa că era într-o poiană care se deschidea din pista de ski.

– Nu pot să zic că-mi amintesc, aveam doar cinci sau șase ani când...

În liniștea care se lăsă, Olof avu impresia că vedea cum se învârt gândurile în capul blondului, licărirea din ochi când îi reveneau amintirile. Tot ce i se spusese de-a lungul anilor.

– Ar trebui să le spui tu ce s-a întâmplat, continuă el. Formez eu și îți dau telefonul, OK?

Bărbatul îi întinse telefonul de la cea mai mare distanță posibilă.

– E telefonul personal. Dar am la mine și telefonul de serviciu, ca întotdeauna.

Câinele reușise să se strecoare în mașină, avea tot capul băgat în punga de mâncare și hăpăia de zor.

– Sau, dacă vrei, pot să sun chiar eu, mai spuse Patrik Nydalen și se dădu iar câțiva pași în spate.

Olof se așeză pe scaunul mașinii. Își amintea de niște copii la gospodăria Nydalen. Nu avea iepuri într-o cușcă din spatele casei? Olof se strecurase și o deschisese într-o seară de vară, mormindu-i afară cu frunze de pădăie. Poate îi prinsese vreo vulpe.

Sau poate că erau, în sfârșit, liberi.

Cu tradiții minunate precum armindenii, băutul nonstop, violența și abuzurile, Sânzienele erau cea mai proastă zi de muncă din an.

Eira Sjödin se oferise să preia tura din cea mai luminoasă noapte suedeză. Colegii ei aveau mai multă nevoie ca ea de timp liber, erau oameni cu copii.

– Pleci deja? o întrebă mama, urmând-o pe hol, frământându-și mâinile și strângând orice se nimerise să fie pe comoda cu sertare.

– Trebuie să muncesc, mamă, ți-am zis. Mi-ai văzut cumva cheile de la mașină?

– Când te întorci?

Eira îi răspunse cu încălțătorul într-o mână și o mănușă în cealaltă:

– În seara asta, dar târziu.

– Nu trebuie să vii pe aici tot timpul, să știi. Sunt sigură că ai lucruri mai bune de făcut.

– Locuiesc aici, mamă, nu mai știi?

Schimbul de replici fu urmat de o căutare frenetică a cheilor de la mașină pe care Kerstin Sjödin insista că nu le mutase din loc, până ce Eira le găsi chiar în buzunarul de la spate, unde le lăsase cu o seară înainte. O bătu ușor pe obraz.

– Putem sărbători mâine, mamă. Cu hering și căpșuni.

– Și un păhărel de șnaps.

– Și niște șnaps, da.

Erau 14 grade afară și un strat subțire de nori. La radio anunțaseră soare peste tot ținutul de nord; după-amiază urma să fie vremea perfectă pentru o băută strașnică. Aquavitul era pus la rece prin toate casele pe lângă care trecea, în Lunde, în Frånö și Gudmunrå, precum și în casele de vacanță unde oamenii reveneau generație după generație, și în gențile frigorifice din campinguri.

Parcarea din fața secției de poliție Kramfors era pe jumătate goală. Majoritatea polițiștilor fuseseră trimiși în patrule, pe tura de seară.

Unul dintre colegii mai tineri ai Eirei o întâmpină la intrare.

– Avem un apel, îi zise. O moarte suspectă, un bătrân din Kungsgården.

Eira aruncă o privire la numele de pe insigna prinsă pe piept. Îl mai salutase înainte, dar nu fuseseră pe aceeași tură niciodată.

– Bătrânul probabil c-a alunecat la duș, continuă el, cu ochii pe raportul primit de la centrul de comandă din Umeå. L-a găsit fiul lui, dar un vecin a sunat la poliție.

– Pare mai degrabă un caz de competența sistemului de asistență medicală, spuse Eira. De ce ne trimit pe noi?

– Circumstanțe ambigue. Aparent, fiul era gata să dea bir cu fugiții.

Eira se grăbi înăuntru să se schimbe. August Engelhardt, așa îl chema pe colegul său. Era un începător abia calificat, cu umeri înguști și un breton proeminent pe frunte. Era abia trecut de douăzeci și șapte de ani și părea că merge la sală. Genul de ofițeri de poliție pe care-i vedeai la televizor, care lucrau împreună ani la rând, erau de domeniul fanteziei, o reminiscență a unei epoci demult apuse.

În realitate, cei care așteptau Academia de Poliție din Umeå se băteau pe locurile de muncă ca acesta. Aplicau pentru districte

deloc atractive, precum Kramfors, doar ca să capete puțină experiență și rămâneau maxim șase luni pe post. Conduceau două sute cincizeci de kilometri la fiecare sfârșit de săptămână până când apărea ceva în capitala regiunii, unde existau cafenele și restaurante vegane. Copilul ăsta era însă diferit, căci făcuse școala în sud. Rareori le venea cineva din Stockholm.

– Am și o iubită acolo, îi destăinuie el, pe când treceau cu mașina prin Nyland.

Eira se uită la ceasurile de pe turnul fostului tribunal, care se opriseră la ore diferite, fiecare în altă direcție. Măcar arătau ora exactă de patru ori pe zi.

– Ne-am luat un apartament, dar eu aș vrea să lucrez într-un oraș mai mic, continuă August. Ca să merg cu bicla la muncă și chestii de-astea. Să evit să-mi dea cineva cu o piatră în cap când cobor din mașină. Mi-am zis că aș putea să muncesc aici o vreme, până apare alt post mai bun.

– Așadar, vrei s-o iei ușurel?

– Mda, de ce nu?

August nu prinsese sarcasmul din tonul ei. Eira lucrase în Stockholm timp de patru ani după absolvire și își amintea cu plăcere cum era să fie mereu înconjurată de colegi. Dacă chemai ajutoare, veneau în câteva minute.

O apucă pe Podul Hammar peste râu și apoi la vale, spre Kungsgården. Malul acesta era domeniul fermelor din valea râului Ådalen. Fără să vrea, Eira căută cu privirea prăjina care se ridica pe deal. Tatăl ei i-o arătase odată. Era locul celei mai nordice moșii regale din secolul al XIV-lea, când nivelul mării era cu șase metri mai mare, iar dealurile din jurul lor erau mici insule. De câteva ori reuși să zărească prăjina înainte să se piardă iar în restul peisajului. Atât și nu mai departe se întindea puterea regalității suedeze pe atunci. Mai la nord domneau sălbăticia și libertatea.

Povestea îi stătea Eirei pe vârful buzelor, dar reuși să se stăpânească la timp, înainte de-a o spune. Era îndeajuns de rău că ieșea în evidență ca fiind cea mai vârstnică la numai treizeci și doi de ani; nu era cazul să devină și persoana aia care știa povești despre fiecare băț și piatră pe lângă care treceau.

La marginea drumului începură să se ivească cutiile poștale, iar Eira întoarse brusc, frânând. Locul ăsta avea ceva cunoscut, îi stârni imediat o senzație de familiaritate. Era un drum prin pădure ca sute altele, cu ierburi crescute prin mijloc și urme de roți întipărite în nămolul care amenința să ascundă cu totul pietrișul pus acolo cu ani înainte, amestecat de-acum cu conuri de pin tocite și frunze de anul trecut. O casă care nu se remarca prin nimic era ascunsă dincolo de drum iar rămășițele unui vechi șopron se zăreau la marginea copacilor. Eira avea o puternică senzație că parcursese drumul ăsta cu bicicleta, cu una dintre prietenele ei. Poate Stina? Nu se mai gândise la ea de ani întregi, dar acum o simți de parcă ar fi fost lângă ea. Simți liniștea tensionată ce se lăsase în timp ce pedaleau prin pădurea întortocheată, pierderea suflului, sentimentul că intrau pe un teritoriu interzis.

– N-am reținut numele, spuse. Cum îl chema?

– Patrik Nydalen e cel care-a sunat, răspunse August după ce aruncă o privire în raportul salvat în memoria telefonului. Mortul se numea Sven Hagström.

Chiar acolo, în spatele primilor copaci, acolo își ascunseseră bicicletele. Molizii se ridicau înalți, era o zonă de pădure încă sălbatică. O cuprinse o nerăbdare aproape insuportabilă, inima îi bătea cu putere în piept.

– Dar fiul? Întrebă, dintr-o suflare. Cel care încerca să plece?

– Da, îl chema... E pe aici pe undeva... Ba nu, de fapt, nu, nu e. Eira lovi volanul de două ori.

– De ce n-a observat nimeni? De ce nu ține nimeni minte nimic?